

BİLGE VE YİĞİT BİR ŞAHSİYET ÖRNEĞİ

□□□□□□□□

Üstadımız Ahmet Akgül Hocamız bize, *“makamları ve imkânları ne olursa olsun insanları -hâşâ- Allah gibi değil, ancak Allah için sevmemiz gerektiğini”* sıkça vurgulamışlardı. Evet, böylesine ilim, fazilet ve mücadele ehli zevatı; hatalarıyla, zaaflarıyla ve noksanlıklarıyla sevip saymak; onların -hasbel beşer- bazı şahsi kusurlarını, İslam’a ve insanlığa yaptıkları hizmetlere bağışlamak lazımdır. Cenab-ı Hak da, Mahkeme-i Kübra’da mü’min kullarının amellerini tartacak, sevap tarafı ağır basarsa günahlarını -kul hakkı hariç- afv-u mağfiret buyuracaktır. İşte Ahmet Akgül Üstadımız gibi, ömrü boyunca haksızlık ve yanlışlıklara savaş açmış, bunların hemen hepsinde tek başına ve yalnız bırakılmış... İftiralara ve asılsız isnatlara uğramış, karakol ve mahkeme kapılarında suçlu muamelesi yapılmış; zindanlara atılmış, ama asla Hak yolundan caymamış, sapmamış ve savrulmamış... Cazip makam ve menfaat teklifleriyle satın alınamamış olan bu mücahit ve muttaki şahsiyeti, kendi algımız ve anlayışımız oranında topluma tanıtmak, çok değerli ve orijinal yapıtlar olan eserlerinden herkesin yararlanmasını sağlamak niyetiyle bu yazıyı hazırladık. Kur’an’ın ve Resulüllah’ın öğrettiği mutlak doğrulara sadık kalması, ilmi, ahlâki ve vicdani duyarlılıktan ayrılmaması, Onu sürekli haklı çıkarmış; solcu, sağcı veya İslamcı geçinen istismarcı ve fırsatçı takımıyla ilgili tespit ve tahlillerinde hiç yanılmamıştır. Örneğin; hemen her kesimin yaranmaya ve yararlanmaya çalıştığı Fetullah Gülen ve cemaatinin, gerçek niyetlerini ve hıyanetlerini tam 30 sene öncesinden konuşup yazmaya başlamış, bu yüzden nice hücumlara uğrayıp dışlanmış, ama sonunda yandaş yazarlar ve yargıçlar Onun yazılarını ve kitaplarını dikkatle okuyarak, bu hıyanet şebekesini ve ilişkilerini öğrenip çözmeye mecbur kalmışlardır.

Ahmet Akgül Hocamızın, ilmi dirayet ve feraseti kadar yüksek cesaret ve metaneti de... İmani haysiyeti ve insani hassasiyeti kadar, örnek istikamet ve fazileti de, yakinen tanıyan kimseleri ve biz talebe ve takipçilerini hayran bırakmıştır.

Her şeye rağmen, samimiyet ve muhabbetle Ordumuza sahip çıkması, Dini değerlerimizle

Laiklik prensiplerini uzlaştırıcı yorumları, Milli Görüşçü, Atatürkçü ve Ülkücü kesimlerden tutarlı ve duyarlı kimseleri ortak paydalar etrafında buluşturma ve bir Milli Mutabakat oluşturma yaklaşımları, Ahmet Akgül Üstadımızı daha farklı ve aranırlı bir konuma taşımıştır. Derin ilmüne, engin birikimine rağmen, sürekli okuyan, araştıran, tebrikten ziyade tenkitlerden hoşlanan ve yararlanan, asla bilgiçlik havasına ve gururuna kapılmayan, ama hak bildiği konularda ise kesinlikle geri adım atmayan... İmkân ve iktidar sahiplerinin ne tehditlerine ne de tekliflerine kulak asmayan, Allah'ın rızasını, halkın çıkarını ve davasının hatırını her şeyin üstünde tutan Hocamızı, önümüzdeki süreçler ve gelecek nesiller daha iyi anlayacaklardır.

Üstadımız: “İlmi ehliyet tedariki, nefis terbiyesi ve tebliğ görevimizi yerine getirme meşguliyeti, bizi diploma ve etiket sahibi olmaktan geri bırakmıştır. Yüksek tahsili dışarıdan ve yine eğitim-öğretim dalında tamamladıksa da, öyle kariyer yapmaya vaktimiz olmadı” buyurlardı. E. Edebiyat Profesörü Erhan Saraçoğlu Beyefendi, büyük babası Çemizgezekli Nüzhet Dede'nin gizemli ve ayet mealleriyle kafiye bir şiirini 3-4 saat içinde ve 10 sayfa halinde izah eden Ahmet Akgül Hocamızın yorumlarını okuyunca: **“Ben hayran kaldığım bu açıklamaları 3 ayda yapamazdım, üstelik bu derin ve engin manaların birçoğunu hâlâ kavrayamadım”** itirafında bulunmuşlardı.

Nefsin terbiyesi ve kalbin terakkisi için, bir parça ekmek ve su dışında her türlü yiyecek ve içecekten uzak durarak ve günde sadece 3-4 saat kadar uyuyarak ve sürekli oruçlu olarak bir caminin köşesinde iki sefer 40'ar gün çileye, defalarca 10 gün itikâfa oturan Hocamız, nefsi cihatla siyasi cihadı birlikte yürüten bir zattı.

Kendisi 1.64 boylarında, 72 kg civarındaydı, onurlu ve kibar yüzüne bakıldığında insanı bir hürmet ve haşyet (saygınlık ve ağırlık) hissi kaplardı. 72 yaşını aştığı halde dinç ve çalışkan bir insandı. Tanıdığımız 30 yıldır, günde iki öğün ve çok az yediği anlaşılmıştı. Hep “Allah için sevmek ve yine Allah için buğz etmek” Onun şiarıydı. Dine, Devlete, Millete, Ümmete yönelik hıyanet ve hakaretler karşısında kızar, gayreti artar ve gereğini yapardı. Ama şahsına ve dünya çıkarına yönelik hücumlara aldırılmaz ve üzerinde durmazdı. Örneğin, büyük bir dikkat ve emekle hazırlanan Meal-i Kerim'in önsözünün baskıya yanlış girdiği haberini alınca, üzölmüş, kendi kendine (ve yanındakilere): **“Takdir hata yapmaz; kim bilir bu yanlışlıkta nice hikmet ve hayırlar gizlenmiş durumdadır. Bunlar ileride anlaşılacaktır. Ancak, arkadaşlarımızın ‘ihسان makamına’ yani cihat ve tebliğle ilgili sorumluluklarına yakışmayan bu ihmalkârlıklarına karşı sert ve net uyarılar yapılması lazımdır. Aksi halde telafisi mümkün olmayan hatalara cesaret kazandıracaktır!” buyurmuşlardı.**

Bizzat Ahmet Akgül Hocamızın kendi ifadesiyle; “Allah İçin Sevmek”le, “Allah Gibi Sevmek” Ayrıdır!

İnsanları, imanları ve güzel ahlâkları yüzünden sevmek ve hizmet ehline saygı göstermek oldukça önemlidir ve gereklidir. *“Allah için sevmek ve yine Allah için buğz etmek”* imanın temelidir. Çıkar ilişkilerine dayanan sahte samimiyetler ne denli çirkin ise, sadece Allah rızası için gösterilen sevgiler de o denli güzeldir. Ancak

“Allah için sevmek”

le,

“Allah gibi sevmek”

genellikle birbirine karıştırılmaktadır ve oldukça tehlikelidir. Özellikle komutan, başkan, lider ve müşid gibi şahsiyetleri, hizmetleri ve üstün meziyetleri yüzünden ve Allah rızası için sevmek ve saygı göstermek yerine, bunları

“Allah gibi sevmek”

, insanları sapkınlığa sürüklemektedir.

“İnsanların içinde Allah’tan başkasını (O’na) eş ve denk tutanlar vardır ki, bunlar (yücelttikleri varlıkları ve insanları) Allah’ı sever gibi severler. Ama (gerçekten) iman edenlerin ise, Allah sevgisi en kuvvetlidir.” (Bakara: 165) ayeti bu gerçeği ifade etmektedir...

“Seçkin ve bilgin kişidir... Hizmet ve keramet ehlidir... İlim ve hizmet hazinesidir...” diyerek, bazı insanları haddinden fazla yüceltmek ve hele böyle kimselerin Kur’an’ın açık hükümlerine aykırı eylem ve söylemlerini bile, haklı ve hayırlı görmek, sapkınlık alâmetidir.

“Hiçbir delili ve yetkisi olmadan Allah’ın ayetleri hakkında mücadele edenler (ve Kur’an’a keyfi yorumlar getirenler) kalplerinde taşıdıkları ve asla ulaşamayacakları bir kibir yüzünden böyle hareket etmektedir.”

(Mü’min: 56)

Hidayet ve hizmet rehberi olan kişiler, elbette sevilir ve saygıdeğerdendir. Kur’ani ölçüler içinde, amirlere de itaat edilir. Ama *“Bunlar bizim peşin ve kesin şefaathimizdir ve günahlarımızı bağışlatma vesilemizdir. Allah dünyevi ve uhrevi bütün nimet ve faziletlerini bu zatlar eliyle bize verecektir. Bunları gücendiren her şeyden mahrum edilecektir”* diye bazı insanları gözünde ve gönlünde büyütenler, onları “ilah” yerine koymuş demektir.

Kötü cinlerden (şeytan taifesinden) bir kısmının bazı putların içlerine girerek Mele-i A'lâ'dan (melekler divanından) kulak hırsızlığı yaptıkları birtakım sırları (Saffat: 10) konuştukları bu putlara tapan veya şeytani kuruntularını Allah'ın özel ilhamı sanan bazı insanlara körü körüne bağlanan (Sebe: 41) kimseler artık onların istismar ve suiistimal ettikleri köleleri ve hazır askerleridir. (Yasin: 75) Kendi hevasını ilah edinmiş ve Allah'ın bir ilim üzere kendilerini saptırmış (Casiye: 23) dünyalık heves ve hesaplarına kapılmış ve nefs-ü hevalarını ilahlaştırmış (Kasas: 50) olan ve bazı gafiller tarafından Allah makamına taşınmış bu aşağılık tipler, artık bütün kötülüklerini ve çirkinliklerini güzel ve gerekli görmekte (Fatır: 8) ve kendilerini müstağni (herkes bana muhtaç, ben bulunmaz birisiyim) zannetmektedir. (Alak: 6-7) Çevrelerine, *“Allah tarafından seçildiklerini ve görevlendirildiklerini”* ima eden bu kimselerin, her gün bir sürü yalanları ve yanılgıları ortaya çıkmasına rağmen, bunlara hemen bir *“hayır ve hikmet kılıfı”* geçirilmektedir.

Kötü niyetleri, enaniyetleri, hile ve hıyanetleri yüzünden vicdani ayarları giderek bozulan bu insanlar *“Allah'la beraber ikinci bir ilah”* (Neml: 61-62-63) yerine koyulmanın şeytani keyfini sürmektedir. Ve tabi *“bu küfür ve nankörlük zevki yakında bitecektir”* (Zümer: 8) Çünkü *“Allah'la beraber diğer bir ilah edinip ona dua eden”* sapkınların hesabı mutlaka görülecektir.” (Mü'minun: 117)

“Allah'ın yanında, O'nun kullarından birini kendilerine evliya (koruyucu, kurtarıcı ve Mevlâ) edinenler” (Kehf: 102) şirke düşmüşlerdir. *“Allah'la beraber başka bir ilah edinenler ve bazı insanları tabulaştıran kimseler, kötülenmiş ve rezalete terk edilmiştir.”* (İsra: 22)

Evet, *“iki ilah tutmak”* (Nahl: 51) yaygın, ama gizli bir şirk halidir.

Liderini, şeyhini ve ağabeylerini;

a- Her türlü günah ve kusurdan uzak ve masum gören,

b- Her türlü gaybi gizlilikleri ve geleceği bildiklerini iddia eden,

c- “Zalimleri desteklemeyin, küfrü hoş görmeyin, fesatlık etmeyin.” gibi İslam’ın kesin hükümlerine aykırı söz ve davranışlarına bile, bin türlü hikmet kılıfı geçiren,

d- Kabirde, mahşerde, hesap gününde kendilerini kurtaracaklarını söyleyen,

e- Kendilerine tâbi olmayan bütün Müslümanları ve hizmet erbabını “nasipsiz ve kıymetsiz kimseler”

şeklinde değerlendirenler sapkınlığa ve şirke kaymış demektir.

Başında da ifade ettiğimiz gibi, çevresini hidayet ve istikamet yoluna davet eden... İnsanları hayır ve hizmete yönlendiren ilim ve irfan ehline, Allah için hürmet ve muhabbet göstermek gereklidir ve güzeldir. Ancak bütün peygamberlerin ortak itirafı şudur: **“Bize düşen sadece açık bir tebliğ ve davettir. Hidayet ise ancak Allah’ın elindedir. Bu davet ve hizmetimize karşılık sizden hiçbir ücret ve karşılık istenmeyecektir.”**

“Ey iman edenler! Allah’tan korkun (isyan etmekten sakının) ve O’na (yaklaştıracak) vesile arayın; (bu amaçla) O’nun yolunda cihat edin. Umulur ki kurtuluşa erersiniz.”

(Maide: 35) ayetinde, Allah’a yaklaştıracak en önemli “vesile” olarak “cihat” önerilmektedir. Bazıları bu “vesile”nin sadece kendi âlimleri ve mürşitleri olduğunu söylemektedir. Hâlbuki

“onların yalvardıkları (insanlar) Rablerine nasıl daha yakın olacak diye kendileri de vesile arayan, O’nun rahmetini uman ve azabından korkan”

kimselerdir. (İsra: 57)

Hocamızdan dinlemiştik: Rahmetli Şeyhimiz Hacı Haydar Baba Hz.leri bir gün bize:

“Oğlum, bazıları manevi rütbe ve nimetlerin bizim elimizde olduğunu sanıyor. Hâlbuki suçları bağışlamak ve manevi makamlara ulaştırmak sadece Allah’ın elinde ve yetkisindedir. Bizler de sizin gibi, her halde Allah’a muhtaç kimseleriz.”

demiştir. Evet, âlimlerin ve mürşitlerin bizlere bilmediklerimizi öğretmek, yol göstermek, dua ve himmet etmek dışında, -hâşâ-

“Allah adına günahlarımızı affetmek ve bizi hak etmediğimiz derecelere yükseltmek” gibi yetkileri yoktur ve böyle düşünmek şıktır. Peygamberler dışında imanla ölüp ölmeyecekleri, hesaplarını vererek cennete girip girmeyecekleri ve kendilerine şefaah izni verilip verilmeyeceği henüz belli olmayan birisinin, kalkıp her istediğine şefaah edeceğini söylemesi veya etrafındakilerin böyle iddialar etmesi, sadece boş bir zandan ibarettir. Gerçek ve mutlak şefaahçı ancak Cenab-ı Hakın Kendisidir. **“Yoksa onlar, Allah’tan başka şefaahçiler mi edindiler? De ki, bütün şefaah Allah’a aittir.”** (Zümer: 43-44)

Velhasıl Allah için sevmek ve saygı göstermek ve bir mürşidin terbiyesine girmek elbette önemli ve gereklidir. Ancak birilerini “Allah gibi sevmek ve önemsemek ise o denli çirkindir ve şıktır. Ve tabi herkes sadece kendi niyetinin ve gayretinin karşılığını görecektir. Unutmayalım ki her şey Allah’ın elinde ve O’nun takdirindedir. Allah her türlü eşten, benzerden ve şerikten münezzehtir. Ulûhiyet ve Rububiyet yetkilerini, kısmen de olsa hiç kimseye devretmesi söz konusu değildir. Peygamberler dahil, herkes kuldur ve her halde Allah’a dua edip istemekte ve O’nun takdirini ve taksimini gözlemektedir. Mucize, keramet ve şefaah ise elbette Hak’tır, ancak bütün bunlar yine Allah’ın izni ve iradesi dahilindedir. Çünkü Allah’ın izni olmadan hiçbir peygamber mucize getiremeyecektir.” (Mü’min: 78) Hiçbir veli keramet gösteremeyecektir.

Konumuzla ilgili, üzerinde durulması gereken şu ayet meallerini dikkatle okuyalım:

“Allah’a halisane kulluk et. Dikkat et! Halis din ancak Allah’ındır. Allah’ı bırakıp da başka “evliya”lar (dua edilecek, imdadımıza gelecek, ihtiyacımızı giderecek, günahımızı affedecek ve cennete yerleştirecek zatlar) edinenler. ‘Biz bunlara, sadece Allah’a yaklaştırsınlar diye tapınıp tâbi oluyoruz’ diyorlar ve şirklerine kılıf uyduruyorlar...” (Zümer: 2-3)

“Asıl hüsrana düşenler, işte böylece kendilerine ve müntesiplerine yazık edenlerdir.” (Zümer: 15)

“Hâlbuki: Allah kuluna kâfi değil midir? İnsanları Allah’tan başkası ile korkutanlar, sapkınların ta kendileridir.” (Zümer: 36)

“(Her şeyin mutlak sahibi ve tek yetkili yöneticisi) Allah ‘Bir’ olarak anıldığı vakit, ahirete gerçekten iman etmeyenlerin kalpleri tiksindir. Ama O’ndan başkası (Allah’a ortak koşulan putlaştırılmış zatlari) anıldığı zaman, hemen (yüzleri güler ve) sevinirler” (Zümer: 45)

“De ki: Ey cahiller! Bana Allah’tan başkasına tapınıp yalvarmamı mı emrediyorsunuz? Hâlbuki bütün peygamberlere vahyolunmuştur ki: “Eğer (herhangi bir konuda) Allah’a ortak tanırırsanız, bütün amelleriniz boşa gider ve öyleleri ebediyen zarar eder. Bilakis sen (yalnız ve sadece) Allah’a ibadet ve dua et ve şükredenlerden ol.” (Zümer: 64-66)

Üstadımıza göre: Bakış açımız ve amacımız, bizi sonuca taşıyacaktır!

Mana-yı ismî ile mana-yı harfî, Arapça Nahiv ilminde, yani Arapça gramerinde iki önemli kavramdır. Bediüzzaman bu gramer kavramlarını birer Tevhid kavramı haline getirmiş, kâinata Allah hesabına bakmak gereğini ve önemini vurgulamıştır. Nahiv ilminde ismin tanımı şöyle yapılmıştır: *“Manası kendisini gösteren şey.”* Harfin tanımı da şöyledir: *“Manası başkasını gösteren şey.”*

Özetle gramerde “harf”, “isme” hizmet ediyor. Yani harf isim için vardır. İsim ise kendisini gösteriyor. Yani isim kendisi için vardır. Meselâ Ali ismi Ali’yi gösteriyor. Fakat Ali isminde bulunan üç harfin her üçü de kendisi için değil, Ali ismi için vardır.

Mana-yı harfi: Bütün mahlûkata ve bütün kâinata Allah hesabına ve Allah’ın harika sanatı ve yarattığı eseri nazarı ile bakmaktır. Bir manzarada, bir meyvede, bir canlıda, bir insanda O’nun özellik ve güzelliğini hatırlatan bir yön vardır, onun Yaraticısı ve Sanatkârı olan Allah’a bakan yüzlerce yönü bulunmaktadır. İşte burada Sanatkâra ve Yaraticıya bakan yüzlerce yöne *mana-yı harfi* tabiri kullanılır.

Mana-yı ismi ise; mahlûkata ve kâinata Allah namına ve Allah’ın sanatı ve yarattığı olarak bakmayıp ondaki cüz’i ve geçici güzellik ve özelliklere kapılmak anlamındadır.

Nahiv âlimleri “kelimeyi” üçe ayırmaktadır:

1- Fiil: Hadiseye veya zamana delalet eden kelimelerdir.

2- İsim: Zaman kaydına girmeksizin, bir manaya tek başına işaret eden kelimelerdir.

3- Harf: Kendi başına bir manası olmayıp; ancak isim ve fiil gibi manalı kelimelerin manalarını göstermeye vasıta olan karakterlerdir. Yani “harf”, başkasının manasına hizmetkârdır; bizzat tek başına bir manası bulunmamaktadır.

Üstad Bediüzzaman “*mânâ-yı harfî, mânâ-yı ismî*” kelimeleriyle anlattığı bakış açısı hakkında şöyle buyurmaktadır: “Kırk
senelik ömrümde, otuz senelik tahsilimde yalnız dört kelimeyle, dört kelâm öğrendim; Kelimelerden maksat, mânâ-yı harfî, mânâ-yı ismî, niyet, nazar'dır.”

**Mana-yı harfi: Bir sanatı, bir yaratılış harikasını incelerken, onu o sanatı meydana getiren sanatkârı cihetiyle değerlendirmektir. Mânâ-yı ismi ise, bir sanatın ustasını, bir resmin ressamını, bir muhteşem sarayın mimarını unutmak demektir. Mesela: “Mimar Sinan Süleymaniye’yi şu tarihte yapmıştır” demek mânâ-yı harfi cihetiyle bakmaya, “Süleymaniye şu tarihte yapılmıştır” demek ise mânâ-yı ismi cihetiyle bakmaya örnektir. Birincisinde Mimar Sinan ön plana çıkarken, ikincide; Süleymaniye ön plana çıkıyor vaziyettedir. İşte mevcudata bakarken, Allah’ı aklımıza getirerek “*Mevlâm ne güzel yaratmış*” diye bakmamız gerekir. Allah’ı aklımıza getirmeden “ne güzel” deyip geçmek ise gaflettir. Üstad; “nazar
a niyet mahiyet-i eşyayı tağyir eder” demektir. Yani insanın olaylara ve şahıslara bakış açısı ve amacı düşünce ve davranışlarının mahiyetini değiştirecektir.**

Bütün sevdiklerimiz; eşimiz, şeyhimiz, mürşidimiz, esasen Allah’ın bize ihsanından başka bir şey değildir. Dolayısıyla sevdiklerimizi Allah için sevmek, Allah’ın hakkını takdir etmektir. Çünkü her şeyi ve herkesi ihsan eden Rabbimizdir. İhsan eden kim ise, önce O sevimli; diğer sevdiklerimiz de yine O’nun için sevimlidir.

Hâşâ; Allah gibi sevilen; bir peygamber, bir melek, bir veli kul bile olsa, bu şirke kaymaktır. Nitekim Hristiyanların Hz. İsa Aleyhisselama olan sevgileri böyle bir sapkınlıktır. Zira Allah için sevmek ile Allah'ı sever gibi sevmek arasındaki farkı bilmek ve gözetmek lazımdır. Allah'ı sevenler, elbette Allah yolunda giden sevgili kullarını da sevip sayarlar, ancak Allah'ı sever gibi değil, Allah için severler ve bu sevgi ile Allah yolunda onlara katılıp yardımcı olurlar.

Hocamızdan öğrendik: Sevmek başka, beğenmek başkadır!

Kişinin sevdiğiyle olmak istemesi normaldir. Herkes sevdiğinin hâliyle hâllenir... Sevgisi derecesinde ve onunla birlikte huzura erecektir. Sevginin ne olduğunu tam olarak bilemediğimizden, genellikle “beğeni” ile “sevgi”nin birbirine karıştığı görülmektedir. Oysa “sevgi ve teslimiyet” farklı, “beğeni ve benimsemek” ayrı şeylerdir. “Beğeni”, ona “sahip olma” arzusuyla filizlenir. Bir nesneden hoşlandığında, beğendiğin şeye sahip olabilmek ve üzerinde tasarruf edebilmek arzusu gelişir. Bu durum tüm mahlûkatta çok yaygın bir his ve istektir.

“Sevmek” ise bundan çok farklı bir şeydir. Sevince, yalnızca sevdiğin için yaşamak istersin. Ona sahip olmaya değil hizmetkâr olmaya yönelirsin. Onun rızası ve davası dışında her şeyi kalbinden silersin. “Sen kaybolursun, sende; sevdiğin kalır yalnızca, beyninde!” beyiti bu gerçeği ne güzel özetlemiştir. Sevginde samimi isen, artık her şeyi ve her gelişmeyi onun adına seyredersin, onun kurallarıyla değerlendirirsin, onun diliyle söylersin. İşte Allah'ı böyle seversin. Allah dostlarını da O'na ulaşmaya bir vesile bilir, bu nedenle değer verirsin.

Evet, biz Ahmet Akgül Hocamızı; Allah rızası için... Onu, bizim hidayet ve istikamet bulmamıza ve Hakkın hâkimiyetine çalışmamıza bir vesile kıldığı için... Kur'an'ımıza tercümanlık yaptığı için... Bize öğrettiği ve öğütlediği şeyleri, önce kendisi yaşadığı için sevdik, saygı gösterdik ve sahip çıktık. Yoksa biliyoruz ve iman ediyoruz ki; hidayetinde, inayetinde yegâne kaynağı Cenab-ı Hak'tır. O'nun yoluna çağıran, Kur'an ahlâkı ve ahkâmı uygulansın diye çırpınan şahsiyetlere tebrik ve teşekkür etmemek, hadislerde bizzat Allah'a nankörlük sayılmıştır.

Bu konuyu değerli ağabeyim Milli Çözüm Dergisi yazarı eski bir subay olan Ufuk Efe'nin

Ahmet Akgül Üstadımızla ilgili şu samimi ve yüksek şuur seviyeli tespitleriyle bağlayalım.

Bundan yıllar önce idi, Ahmet Hocam ile yeni yeni tanışıp çalışmalarına katıldığım ve O'nu yavaş yavaş tanımaya başladığım zamanlardı.

“Nur Anne” diye hitap ettiğim, şu an rahmet-i Rahman'a kavuşmuş olan Nur Hoca Hanım ile bir hastanenin bekleme bölümünde, torununun doğumu için bulunuyorken aynı zamanda da sohbet ediyorduk. O zamanlar Ahmet Hocamıza SP içinden yasaklamaların ve karalama kampanyalarının başladığı ve kafaların çok karışık olduğu zamanlardı. Kafalar nasıl karışmasındı ki, zira her türlü sohbet, ders ve toplantılarda hem O'nun kitaplarından alıntılar yapılıyor, davanın özelliği, önemi ve nasıl çalışmamız gerektiği konusunda O'nun kaleme almış olduğu yazılardan örnekler veriliyor, ama diğer yanda ise bu davanın önünde dikilen marazlı kimselerin de kışkırtması ile adeta bir "öcü" gibi lanse ediliyordu. Davanın saf insanları yavaş yavaş zehirleniyor ve kendilerine panzehir olabilecek zattan uzaklaştırılıyordu.

Velhasıl bana o zamanlar birçok kez muhatap olduğum soruyu Nur Anne de sormuştu! **“Neden Ahmet Hoca'yı seviyorsunuz, neden peşinden gidiyorsunuz? Âlim mi? Hoca mı? Bilgin mi? Şeyh mi? Sizi O'nun peşinden bu denli götüren şey nedir?”**

gibi soruları sıralamıştı. O zaman demiştim ki: Hayır Nur Anne, etrafta birçok hoca, âlim, şeyh var ama benim Ahmet Hocam'da gördüğüm şey bunların hiçbiri değil! Ben O'na bakınca sadece bir

“KUL”

görüyorum... Dümdüz, dosdoğru, yalın... Emrolunduğu gibi olmaya ve İslami istikamette kalmaya çabalayan ve bunu en büyük sevap ve şeref sayan bir KUL!.. Askerlik zamanımda da etraf komutan kaynıyordu ama içlerinde çok az “asker” vardı... Herkes ahkâm keser, emirler verir ve emirler alırdı ama gereğini yapan, emirlere ve hatta kendi verdiği emirlere bile uyan çok az “asker” tanımıştım.

İşte şimdi sivil hayatımda da benzer şeyleri gördüm, etrafta âlim(!), hoca(!), şeyh(!) fazlası ile vardı ama Rabbimin insanları yaratılış gayesine uygun olmak üzere “kul” olan çok azdı... Ve ben uzun zamandır karşımda ilk defa bir “kul” görüyorum. Şimdi O'na (Ahmet Hocama) karşı olan hayranlığım ve saygınlığımın sebebi budur, dedim... Kendisi de o zaman kafasını sallayarak sükût içinde bunu tasdik edip kabul etmek zorunda kalmıştı.

O gün bugündür biz Ahmet Hocamızdan dava şuurunu ve “kul”luğu öğrendik, nasıl bir dava yolcusu ve nasıl bir kul olmamız gerektiği hususunda O bizim yaşayan, kanlı ve

canlı nirengi noktamız, örneğimiz durumundadır. Aynı zamanda Erbakan Hocamızı tanımamızda ve Milli Görüş davasını anlamamız ve yorumlamamız hususunda da bizim hem pusulamız hem de haritamız konumundadır. Bu kulluk şuuru ve sorumluluğu Ahmet Hocamıza öyle bir onur ve huzur kazandırmıştır ki; Hak bildiği gerçekleri yazmak ve konuşmak gerektiğinde hiç kimseden korkmaz, kınanmak ve dışlanmak endişesine kapılmaz, karakol ve mahkeme kuşkusuyla kıvrılmazdı. Milli Görüş'ü haklı ve hayırlı bulduğu için her ortamda savunur, hatta kendisine hakaret eden SP'li kardeşlerimiz için; *“Onlar bizim davaya zarar verdiğimiz kanaatiyle bize sataşıyorlar ve belki de niyetlerine göre bir sevap kazanıyorlar. Hiç sevap kazanan kimseye kızılır mı?”*

diyorlardı. Kendisine hürmet ve rağbet edenlere:

“Bazı başarılarımızı bizim marifetimiz sananlar, şahsımıza hüsnü zan ediyorlar. Oysa bu hayırlı çalışmalar Milli Çözüm ekibindeki isimsiz kahramanların samimi katkılarının sonuçlarıdır”

buyuruyorlardı ve bunu gayet samimiyetle hatırlatırlardı.

Biliyoruz ki kulluk en yüce makamdır, öyle olmasa idi Kelime-i Şehadete konmuş olmayacaktı. Hz. Peygamberimizin de ve diğer peygamberlerin de kullukları risaletlerinden önce anılmayacaktı. Şimdi âlimlerimizin de, hocalarımızın da tüm sıfatlarının sağlamlığı *“ne kadar sağlam bir kulluk temeline dayandığına”* bağlıydı.

Her şey kullukla başlardı, zira Hz. Allah (CC): *“Ben, cinnleri ve insanları yalnızca Bana ibadet etsinler (her şeyi Benden bilip, Benden isteyip, Benden beklesinler ve her konuda hükümlerimi yerine getirsinler) diye yarattım.”*

diye buyurmamış mıydı?

Hz. Peygamber Efendimiz bir gün kendisine sataşan bir hatun kişiye hitaben: *“Benden daha kul başka bir kul var mıdır?”*

diye sormuşlardı. Hz. Aişe validemize de:

“Ben şükreden bir kul olmayayım mı?”

buyurmuşlardı. Bugün de benzer sataşma ve sorulara karşı verdiğimiz cevap aynıdır...”[1]

[1] O bir 'KUL'dur!' — *Ufuk EFE* / 19-01-2018